

ВОЛОДИМИР УДОВИЧЕНКО: “У НАС ПРОСТО НЕМАЄ ІНШОГО ВИХОДУ, ЯК САМИМ ВИРІШУВАТИ СВОЇ ПРОБЛЕМИ”

Інтерв'ю міського голови в щорічному українському журналі “Обличчя України-2005”

Славутич — унікальне місто на карті України, адже життя його з першого дня існування пов'язане з Чорнобильською АЕС. 18 років тому воно починалося як фантастична мрія про “місто майбутнього”, а в грудні 2000 був зупинений останній працюючий реактор ЧАЕС — і багато хто передрікав місту тиху смерть. Але нічого подібного не сталося: сьогодні Славутич ще більшою мірою “місто майбутнього”, ніж мріялося, коли його тільки розбудовували.

Володимир Удовиченко працює мером з 1990 року, і потужний розвиток міста пояснює готовністю керівництва приймати рішення і нести особисту відповідальність.

— Володимире Петровичу, я знаю, що вас чотири рази обирали мером Славутича, отже, ви пережили разом з рідним містом усі можливі й неможливі проблеми. Що ви відчували тоді, у 2000-му, коли було прийнято рішення про закриття станції?

— 18 років тому я був першим заступником голови оргкомітету Київського облвиконкому з капітального будівництва. Був задіяний у грандіозному проекті будівництва міста з першого дня. Таким чином, Славутич став містом моєї долі, і я ніколи не забуду цей період, тому що робили все авторські колективи високого класу, надзвичайні люди. Вони були об'єднані мрією побудувати “місто майбутнього” — місто XXI сторіччя. Це було революцією у свідомості багатьох людей. Перший відчутний удар по місту ми отримали, коли розвалився СРСР. Тоді всі структури, що опікувалися станцією і містом, кинули нас в один день. 1990 року було прийнято перше рішення Верховної Ради про закриття працюючих блоків. Тоді ми возили на станцію депутатів — і нам вдалося їх переконати. Ми отримали можливість працювати ще п'ять років. Але повинен сказати, що підписання 1995 року Меморандуму країн “великої сімки” щодо закриття блоку в 2000 році не повністю відобразило інтереси України, а головне, що в результаті ніхто не брав на себе відповідальність за створення робочих місць у Славутичі. Таким чином, у 2000-му наша доля опинилася в наших руках.

— Чи відчували ви у той період розгубленість?

— Можливо, не розгубленість, а гіркоту. Але тільки на початку. Тут жила моя сім'я, мої друзі, колеги. І я сказав собі, що не можна опускати руки, треба поводитися по-спортивному. Я поставив собі завдання — перебудувати монопрофільне місто на таке, де б постійно створювалися робочі місця, де люди б отримали ринкове середовище і гідні умови для проживання. І ми віднайшли нові технології у вирішенні цих питань. Для початку я об'єднав славутичан на рівні місцевого самоврядування і територіальної громади, створивши громадську раду з розвитку міста, що об'єднувала різні політичні сили, громадські організації та об'єднання. Проекту вісім років, і щопонеділка ми зустрічаємося в одній і тій самій залі, обговорюємо наші проблеми. Це набагато ефективніше будь-якої політичної структури і представницького органу міської ради. Таким чином, об'єднуюча ідея спрацювала. Я вдячний

нашим консультантам — представникам Франції, Німеччини, США, які допомогли нам адаптуватися в нових ринкових умовах. Ми вчили своїх людей за кордоном, брали найкраще з досвіду. Можу з гордістю сказати, що все це сьогодні у Славутичі реалізовано — зростає перше покоління бізнесменів. Працює дві програми — Програма створення компенсуючих робочих місць (до 2008 року нам потрібно створити ще 3700 робочих місць) і Програма соціальних гарантій. Працює закон про створення спеціальної економічної зони. Закон був розроблений для залучення інвестицій як спільний проект міської влади, Кабміну та ВР. Це світова практика, адже тільки в США працює 300 вільних економічних зон. Один з результатів дії цього закону — поява на покинутій колись будівлі цілого комплексу суперсучасних під-приємств. Це — наслідки нашої нової економічної політики, праці тих людей, які повірили, що місто після закриття станції не зникне з карти сучасної України. Можливо, тому 2002 року на виборах я набрав голосів більше від усіх мерів України — майже 88%.

— Чим живе сьогодні місто?

— Виникло нове підприємство “Атомремонтсервіс”. Ми відчуваємо підтримку “Енергоатома”, і Сергія Борисовича Тулуба особисто. Це важливо, тому що ми залишаємося в атомній галузі.

Перед вами нова розробка — “Ресурсний потенціал Славутича”, яка акумулює і узагальнює результати досліджень експертів проекту “Підвищення бізнес-можливостей для Міністерства шляхів сполучення в Славутичі шляхом нарощування потенціалу Агентства з розвитку бізнесу”. Це надзвичайно серйозна робота, яку буде покладено в основу нових інвестиційних проектів, стратегічних планів і програм розвитку регіону. У Славутичі працює Міжнародний Чорнобильський центр, у двох лабораторіях якого на замовлення США, Японії, Німеччини вивчають питання, пов'язані з ядерною безпекою. Тут підготовлено і розроблено екологічні програми, зібрано безцінну інформацію та базу даних. Неоціненний також досвід Славутицького соціально-психологічного центру реабілітації населення, що потерпіло від аварії на ЧАЕС.

— Як ви вважаєте, чи потрібно нам змінювати систему місцевого самоврядування і управління?

— Безумовно. Сьогодні ми маємо систему, яка не змінювалася з 30-х років минулого століття. Тепер, коли прийнято політичну реформу, її потрібно негайно реформувати, надавши містам та областям більше самостійності. Звичайно, розвиток місцевого і регіонального самоврядування — це потужний ресурс для країни загалом.